

*Privilegiada talaia des d'on podem exercitar el do de l'agraïment
Esperançant compromís de continuar fent camí sempre endavant*

Tot i que els llibres d'història s'entretenen explicant-nos la vida i miracles d'uns quants personatges més o menys rellevants, és ben cert que qui dóna sentit a la història som totes i cada una de les persones. La nostra aportació a la història, -tant si està embolcallada de silenci com si resulta sorollosa, tant si es belluga en l'anonimat com si es manifesta amb cara i ulls-, és una realitat que es fa palesa en l'ànim d'aquelles persones amb qui ens hem relacionat, així com també en el d'aquells amb qui ens relacionem encara.

El dia a dia de cada persona deixa petjada en el camí de la vida.

Som on som gràcies a què els altres ens han ajudat a arribar-hi. És per això que no ens manquen motius per manifestar el nostre agraïment. En el nostre caminar sempre hi cap un “**GRÀCIES**” amarat de sinceritat.

Però ens cal mantenir desperta la consciència i tenir sempre present que som pelegrins. Estem peregrinant. Estem “fent camí”.

Esdevenir testimonis d'aquest “DIÀLEG 3000” és un fet que ens convida a refer la motxilla per alliberar-nos de càrregues inútils, tot farcint-la de tot el que ens és essencial i només del que ens és essencial.

Aquests setanta-tres anys de “DIÀLEG” ens expliquen ben clarament que, per aquells que gaudim del do de la FE, l'AMOR és l'únic bagatge necessari.

Deu ser per això que el DIÀLEG desprèn aquesta flaire tan casolana.

Hi ha res més casolà que l'AMOR?

És l'AMOR el que ens permet proclamar que “TOTS SOM DE CASA”.

No podem oblidar la característica pròpia de l'AMOR: l'AMOR és per SER COMPARTIT.

Hi ha qui s'ha compromès a estimar-nos sempre i en tota ocasió. Dia a dia ens demostra que manté fidelitat plena al seu compromís. I no només s'ha compromès a estimar-nos, sinó que a cada moment ens concedeix la capacitat d'estimar-nos i ens ofereix l'empenta que necessitem per exercitar aquesta capacitat.

Tant és així, que ha volgut que l'AMOR fos l'essència de la nostra vida.

Som pelegrins. Estem fent camí.

Que sigui l'AMOR el nostre únic bagatge.

Seguim avançant tot COMPARTINT amb tothom, ja que TOTS SOM DE CASA, el do de l'AMOR.

En l'AMOR no hi té cabuda el neguit, ja que, com ens recorda Sant Pau, *si Ell està a favor nostre, qui podrà res contra nosaltres?* (Rm 8,31)

ENDAVANT, doncs.

Encara que potser hagi estat una casualitat, sí que és certament escaient que aquest “DIÀLEG 3000 coincideixi dins el curs en el qual el nostre Consell Pastoral ha volgut que tota la vida interparroquial giri entorn d’aquest lema: **“Volem viure i transmetre Joia”**.

Aquet “DIÀLEG 3000” és expressió de tota una llarga vida, palesa en un nombre gairebé in comptable de fets, protagonitzats –sempre sota la batuta de l’Esperit– per cristians de Torelló.

Si som tantes i tants els que setmana rere setmana hem anat donant vida al DIÀLEG, per què no estar-ne joiosos?

La JOIA autèntica és un do propi de tota persona que, empesa per l’Esperit, gosa adreçar-se confiadament a Déu i anomenar-lo “PARE”.

Aquest DIÀLEG que avui tenim entre mans testimonia moltes de les manifestacions de Fe dels últims setanta-tres anys.

Molt abundosa ha estat la bondat. I la constatarem més abundosa encara si pensem en el tarannà que totes aquelles persones que, des de l’anonimat, de manera silenciosa però vivament compromesa, han fet realitat la gosadia de donar a Déu el nom de PARE, tot tractant als altres com a GERMANS.

Hi ha JOIA més autèntica que la que arrela en la relació familiar?

Però el CAMÍ continua. No s’hi val a deturar el pas.

Avui sembla que no estigui de moda manifestar-se cristià. Potser és per això que el món pateix carència de JOIA.

En un comentari a les lectures bíbliques que proclamàvem el dia de la Mare de Déu del Pilar, hi llegíem: *Les dificultats mai no seran més grosses que la fortalesa que ens dóna la Fe. El testimoni dels cristians es fa operatiu, real i visible quan l’ambient és contrari*”.

Gosaria dir que ara, avui i aquí és necessari el nostre testimoniatge.

Immersos com estem dins una societat que està farta de paraules i promeses incompletes, hi ha manera més eficaç de transmetre el missatge joiós de l’Evangeli?

A qui està joiós, se li nota a la cara.

Qui és fidel al seu compromís de Fe, sense ni adonar-se’n comunica JOIA.

Tenim motius més que suficients per estar joiosos i per tant res ni ningú podrà emascarar el nostre testimoniatge joiós. Sant Pau ens recorda que *si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?* (Rm. 8,4).

Joia equival a adreçar-se a Déu anomenant-lo PARE i conseqüentment equival a tractar l’altre com a GERMÀ.

Com a Caín, avui també Déu ens pregunta: *On és el teu GERMÀ?* (Gn. 4,9).

De la resposta que donem a aquesta pregunta en depèn l’autenticitat de la nostra JOIA.

Fidels al nostre compromís, continuem “fent camí” sempre ENDAVANT.

I... ENDAVANT que, com ens recorda Mossèn Ballarín: *res no és res si no ens empeny a caminar*.

Ha estat fent camí amb il·lusió i constància que el “DIÀLEG” ha arribat al número 3000.

Cal no entrebancar-se en la presumpció pròpia d’aquell que pretén dir-ne alguna de nova.

Crist ens ha parlat i el seu missatge és prou clar i comprometedor. *Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així com jo us he estimat, estimeu-vos també els uns als altres* (Jn 13,24).

Abans d’arribar a aquest moment ens havia dit i repetit que DÉU ÉS EL NOSTRE PARE. Conseqüentment, quan tenim la gosadia d’adreçar-nos a Déu i, fiant-nos de la paraula de Jesús, anomenant-lo “PARE” estem proclamant que l’altre, tot altre, sense cap mena d’excepció possible, l’altre és el nostre GERMA.

Si Jesucrist no ens ha enganyat, Déu ens estima a tots com a fills i és per això que a cada moment ens pregunta, tal com un dia va preguntar a Caín: *On és el teu germà* (Gn.4,9).

Ens belluguem a les palpentes quan actuem com si el DÉU que ens presenta Jesucrist fos propietat exclusiva d’uns quants.

Els dos mil nou-cents noranta-nou “DIÀLEGS” que han precedit aquest que ara tenim entre mans, no han pretès fer altra cosa que proclamar l’única veritat: “DÉU ens estima i, perquè ens estima, vol que nosaltres també ens estimem”.

Si a Déu plau, amb el pas del temps ens aniran oferint molts més “DIÀLEGS”. Tot el que en ells es digui, serà digne de confiança si afaforeix el compromís inherent a l’AMOR. Qualsevol proclamació d’interessos aliens a l’AMOR, esdevindrà foc d’encenalls, fullaraca seca que es belluga a caprici de qualsevol ventada.

Formem part d’una societat que està farta de paraules i promeses incomplertes.

Ens dol constatar l’actitud de tants i tants governants que, quan han aconseguit la cadira, s’obliden de tot el que havien promès.

Només Déu roman eternament fidel a la paraula donada. El seu compromís és un compromís d’Amor i hi roman i hi romandrà eternament fidel.

Correspondre a la seva fidelitat ens exigeix “fer camí” al costat de tota persona, COMPARTINT amb ella tot el que hi ha d’essencial dins el nostre sarró.

Què diríem d’un pelegrí que volgués fer el seu pelegrinatge, carregat amb una motxilla atapeïda de foteses que no li han de ser de cap utilitat?

L’AMOR ha de ser el nostre únic bagatge. L’AMOR, cal tenir-ho ben present, només és autèntic si és COMPARTIT. Qui estima, no només COMPARTEIX el que li sobra, COMPARTEIX fins i tot el que li és necessari.

En l’Evangeli de Mateu, capítol 14 verset 20, hi llegim que aquella multitud (uns cinc mil homes) només disposaven de cinc pans i dos peixos. I què va passar? Doncs que en COMPARTIR el que tenien *tots en van menjar i es van saciar*.

El nostre món té fam del testimoniatge d’aquells que gaudim del do de la FE.

Acceptar la Paternitat de Déu i la Fraternitat universal que d’Ella se’n deriva, desvetlla la necessitat de celebrar joiosament i de manera comunitària el preuat do de la FE.

Sortim gaire del tros si afirmem que si “les misses” se’ns fan avorrides, potser és perquè la nostra FE està un xic esmorteïda?

La celebració de la FE mai ens mena al quietisme, sempre ens projecta portes enfora amb l’encàrrec de comunicar arreu que DÉU ENS ESTIMA.

Hi ha JOIA més gran que la que experimentem quan ens sentim estimats? Podem comunicar una JOIA més valuosa que la que flueix del fet d'ESTIMAR?

Res no és res sinó ens empeny a caminar.

Que aquest "DIÀLEG 3000" ens esperoni a comunicar, tot estimant, la JOIA pròpia dels que ens sabem salvats.

ENDAVANT.